

dotčenou námitku obce z jakýchkoli důvodů, neporušil tím žádné právo obce požívající ochrany v řízení podle III. hlavy živn. řádu, jestliže obec netvrdí, že přerušení pasáže bude spojeno se škodlivými účinky uvedenými v §§ 25 a 26 živn. řádu.

Ovšem obec byla podle III. hlavy živn. řádu legitimována k námitce, že provozem čerpací stanice vznikne zápach a hluk, který bude obtěžovat okolí; tuto námitku však zamítl již úřad první stolice z důvodů v e c n ý c h a obec ani v rekursu, ani ve stížnosti na tento soud proti nim nebrojí.

Č. 12.677.

Živnostenské právo: * Okolnost, že automobilová doprava provozovaná po živnostensku je konána pouze na objednávku, nevylučuje pravidelnost této dopravy podle § 1 odst. 3 zákona č. 198/1932 Sb., jestliže tu nejsou momenty takové, které by i při použití § 10 cit. zákona vylučovaly, aby obecnístvo mohlo s ní jako s opakující se počítati.

(Nález ze 4. prosince 1936 č. 16.781/36.)

V ě c: Jaroslav H. v Nebuželích proti rozh. zem. úřadu v Praze z 1. března 1934 o neoprávněném provozování živnosti.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Nálezem okr. úřadu v Mělníku z 10. listopadu 1933 byl st-l uznán vinným přestupkem § 1 odst. 1 a § 7 odst. 3 zákona č. 198/1932 Sb., jehož se dopustil tím, že provozoval pravidelnou dopravu nákladů bez úředního povolení, a byla mu podle § 33 cit. zákona uložena pokuta 1.000 Kč, případně náhradní trest vězení v trvání 14 dnů.

K obraně st-le, že provozuje dopravu nákladů na základě vydaného mu živnostenského listu pouze na objednávky pro určitý okruh osob, poznamenal okr. úřad, že st-l na základě tohoto živnostenského listu a pozdější své žádosti za udělení koncese k nepravidelné dopravě nákladů, podané podle § 37 odst. 2 zákona č. 198/1932 Sb., jest oprávněn pouze k nepravidelné dopravě nákladů, že však provozuje dopravu pravidelnou, ježto doprava ta je místně i časově upravena tak, že lze s ní jako opakující se počítati.

Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad rekurs st-lův z důvodů uvedených v rozhodnutí první stolice, k nimž vzhledem k vývodům odvolání mimo jiné ještě podotkl, že vlastním doznáním st-le bylo zjištěno, že dováží denně v určitou dobu z Nebužel a Velkého Újezda do Prahy mléko a jiné hospodářské plodiny. Tím je dána pravidelnost dopravy nákladů. Podle znění odst. 3 § 1 zákona č. 198/1932 Sb. je pravidelnou taková doprava, jejíž provoz je časově i místně tak upraven, že lze s ní jako s opakující se počítati. Nerozhodným je, zda st-l dopravuje zboží pouze určitých osob, s nimiž učinil do odvolání ujednání, či snad doprava ta je přístupna komukoliv, t. j. širší veřejnosti, neboť § 10 cit. zákona ukládá koncesionáři dopravní povinnost, t. j. že koncesionář je povinen, jsou-li

splněny podmínky dopravního řádu a není-li překážek uvedených v tomto paragrafu, provést dopravu nákladů.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí uvážil nss toto:

St-l byl potrestán proto, že provozoval pravidelnou dopravu nákladů, nemaje k tomu živnostenského povolení. Proti tomu namítá stížnost, že doprava, kterou st-l provozuje, není dopravou pravidelnou, nýbrž dopravou nepravidelnou, k níž st-l oprávnění živnostenské má. Je tedy na sporu otázka pravidelnosti dopravy nákladů st-lem provozované.

Podle § 1 odst. 3 zákona č. 198/1932 Sb. je pravidelnou doprava taková, jejíž provoz je časově i místně upraven tak, že lze s ní jako s opakující se počítati. St-l v řízení správním nepopíral, že doprava, již provozuje, má, pokud se týká jejího faktického časového i místního uspořádání, ráz pravidelnosti, namítal pouze, že tato okolnost nestačí k tomu, aby doprava ona byla prohlášena za pravidelnou ve smyslu cit. předpisu, nýbrž, že k tomu musí přistoupiti ještě další znak, totiž aby publikum s touto dopravou mohlo jako pravidelnou počítati. Tento předpoklad není po náhledu st-lově splněn, ježto st-l provádí dopravu mléka a mléčných výrobků jen na předchozí objednávku pro určitý předem stanovený okruh zákazníků, takže doprava, kterou provozuje, není komukoliv, t. j. veřejnosti, přístupná. Nejde tedy o dopravu pravidelnou. Tím způsobem brání se st-l i ve stížnosti k tomuto soudu podané. Nss neshledal stížnost v tomto bodě důvodnou.

Je-li doprava nákladů provozovaná st-lem místně i časově tak upravena, že objektivně jde o dopravu pravidelně se opakující, a má-li koncesionář podle § 10 cit. zákona povinnost provést dopravu nákladů od něho žádanou za předpokladů v tomto předpisu uvedených vůči publiku vůbec, pak okolnost, že tato po živnostensku provozovaná doprava je konána pouze na objednávku určitého okruhu osob, nevylučuje pravidelnost této dopravy po rozumu § 1 odst. 3 zákona č. 198/1932 Sb., jestliže nejsou zde momenty takové, které by i při použití § 10 tohoto zákona vylučovaly, aby veřejnost s ní mohla jako s opakující se počítati. Poněvadž stížnost netvrdí existenci takových vylučujících momentů, nutno míti za to, že pokud st-lovy dopravy se týče, splněny byly veškeré předpoklady odst. 3 § 1 cit. zákona pro kvalifikaci dotčené dopravy jako dopravy pravidelné.

Námítka, že žal. úřad nevyšetřil řádně smluvní poměr uzavřený mezi st-lem a jeho určitými předem stanovenými zákazníky, je podle toho bezdůvodná, neboť při stanovisku, které žal. úřad zaujal a jež sdílí i nss, jest uvedena okolnost pro kvalifikaci st-lovy dopravy nerozhodnou a nemusila tudíž býti zjištěna. Stížnost ovšem namítá, že doprava provozovaná st-lem není časově tak upravena jako doprava pravidelná, aniž toto své tvrzení blíže odůvodňuje, a vytýká dále, že úřad nevyšetřil řádně časovou a místní pravidelnost st-lovy dopravy. Námítky ty jsou vesměs bezdůvodné, neboť st-l nepopíral v řízení časovou a místní pravidelnost dopravy a neměl tedy žal. úřad podnětu, aby existenci těchto předpokladů v řízení zvláště vyšetřoval a v nař. rozhodnutí zvláště odůvodňoval.

Pokud stížnost namítá, že úřad nesprávně použil v případě st-lově ustanovení §§ 7 a 33 zákona č. 198/1932 Sb., ježto ustanovení ta dopadají pouze na ty, kdo bez pravoplatné koncese provozují dopravu osob nebo nákladů podle § 1, nikoli však na st-le, jenž provozuje dopravu nákladů na základě přechodných ustanovení § 37 cit. zákona, je výtka ta bezdůvodná, neboť cit. zde ustanovení týkají se všech těch, kdo bez pravoplatné koncese provozují dopravu nákladů, ale poněvadž st-l skutečně bez pravoplatné koncese tuto p r a v i d e l n o u dopravu nákladů provozuje, dopadají citovaná ustanovení i na něho. St-l nemůže se dovolávat vydaného mu živnostenského listu a z něho podle § 37 cit. zákona dovozovati své oprávnění k provozování p r a v i d e l n é dopravy nákladů, neboť v řízení správním sám uvedl, že podle odst. 2 cit. zák. ustanovení zažádal ve stanovené tam lhůtě o udělení koncese k n e p r a v i d e l n é dopravě nákladů, nemůže tedy podle přechodného ustanovení § 37 cit. zákona provozovati dopravu p r a v i d e l n o u.

Č. 12.678.

Vojenské věci. — Zaměstnanci veřejní. — Řízení správní: I. * K zamítnutí žádosti o příspěvek na výchovu dítěte ve smyslu § 61 zákona č. 76/1922 Sb. o vojenských zaopatřovacích platech ministerstvem národní obrany netřeba souhlasu ministerstva financí. — II. * Za zaopatření dítěte ve smyslu § 144 odst. 1 plat. zákona č. 103/1926 Sb. a § 8 nař. min. fin. č. 85/1909 ř. z., ve znění § 7 vlád. nař. č. 234/1921 Sb., resp. čl. V odst. 6 vlád. nař. č. 34/1923 Sb., nelze považovati již samu skutečnost, že dcera koná v domácnosti matčině práce a tato jí poskytuje nezbytné potřeby (byt, stravu, ošacení) v hodnotě nejméně 4.000 Kč ročně.

(Nález z 5. prosince 1936 č. 2733/35-4.)

Věc: Marie S. v Čáslavi proti rozh. min. nár. obrany z 1. dubna 1935 o příspěvku na vychování a výchovném.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud se týká výchovného podle plat. zákona, zrušuje se dílem pro vadnost řízení, dílem pro nezákonnost. Jinak se stížnost zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Podáním z 30. září 1933 žádala st-lka, vdova po vrch. evid. oficiálu v. v. min. nár. obrany, aby jí byly na dceru Olgu povoleny ve smyslu § 61 zákona č. 76/1922 Sb. příspěvek na výchovu a ve smyslu § 1 zákona č. 70/1930 Sb. v souvislosti s ustanovením § 49 odst. 3 vlád. nař. č. 96/1930 Sb. a § 160 odst. 3 (§ 144 odst. 2 č. 2) plat. zákona č. 103/1926 Sb. výchovné částkou 1.800 Kč ročně. Žádost odůvodňovala tím, že je 76 roků stará, úplně nemajetná a odkázána ve své obživě na vdovskou pensii, z které musí poskytovat obživu i své 51leté dceři Olze, která podle lékařského vysvědčení vojenského lékaře je pro trvalou těžkou oční chorobu k jakémukoli výdělku úplně neschopna.